

Q. F. F. Q. S.

DISPUTATIO PHILOSOPHICA THEOREMATATA MISCELLANEA EXHIBENS

QUAM

Divinâ favente gratiâ

Ex consensu & approbatione Venerandæ & Amplissimæ facultatis Philosophicæ in inclytâ Academiâ Aboënsi

PRÆSIDE

Praclarissimo Viro

M. AXELIO A. KEMPE
Philos. Pract. & Hist. Professore publico, præceptore, fautore & Sympatriotâ ætatem honorando; nec non facultatis Philos. p. t. Decano spectabili,

Pro consuetis in Philosophiâ honoribus publicæ eruditorum censura submittit

JOHANNES L. CARLANDER. Bothn. Sch. Carlburg. R.

Ad diem 9 Febr. Anni 1661 in Auditorio Superiori.

A B O Æ,

Excusa à PETRO HANSONIO Acad. Typ.

DISPUTATIO
LITURGICA THEO-
RETIKA MISCELLANEA

Ubi de ...
...
...

...
...

M. A. K. E. L. I. O. A. K. E. M. P. E.
...
...

...
...

JOHANNES F. CARL WILHELM BOHRN.
M.D. C. M. L. X. V. I. I.

...

A. B. O. ...
...

Prooemium.

Philosophia, quâ nihil uberius, nihil florentius, nihil præstantius hominum vitæ datum esse, judicat Cicero, non incommodè amplissimo confertur horto, suavissimis saluberrimisq; floribus referto & varijs arborum generibus confito; quæ admirandâ varietate quemvis ad sui admirationem rapiunt: pulchritudine, elegantia ac nitore oculos mirificè pascunt: odoris suavitate olfactui dulcissimè blandiuntur: gustum mirâ dulcedine afficiunt, & salubri virtutis efficaciam medicinam non corporis langvoribus præstant, sed animi morbis & infirmitatibus adferunt. Tanta enim earum est suavitas & præstantia, ut nemini, nisi quis se hac felicitate indignum præbuerit, fastidium sui pariant; sed quò diutius conspiciuntur & tractantur, eò majorem sui admirationem & amorem in animis hominum excitent. Quoniam autem hæcenus inter eos, qui hortuli hujus amœnitate & insigni fructuum utilitate ducti, ad eum colendum descendunt, ego meum quoq; nomen profes-

sus sum: quanquam tenuitatis meæ conscius in eorum numero infimo me loco haberi non ægrè fero; ne tamen frustra eò me contulisse videar, non nullos flores ex eodem viridario decerptos & pro meâ tenuitate adornatos tibi, Benevole Lector, exhibeo. Tui ergo erit officij qualicumq; huic meo instituto favere, & quicquid desiderabitur syncero favore sublevare atq; protuo candore dextrè interpretari.

I. Theorema Generale.

Philosophia studiosus à sobriâ lectione librorum Gentilium non est prohibendus.

AD mentionem Socratis, Platonis, Aristotelis aliorumq; gentilium non pauci exhorrescunt & deliquio se corripì simulant, eorum scripta homine Christiano planè indigna judicantes: ea namq; à Diabolo excogitata, homines à verâ fide detorquere, clamitant, ut verba Clementis Romani allegat Scheib. in tract. proœm. Log. n. 146. Sed nimis rigidum hoc videtur de Ethnicis, præcipuè sanioribus, eorumq; scriptis iudicium. Multa enim ab illis præclarè inventa, dicta & ad seram posteritatem transmissa esse constat, quæ veritati & honestati tantum abest ut adversentur; ut etiam Scripturæ Sacræ, rationi & experientiæ (quæ veritatis *χρησιμια* sunt) consentanea, animo veritatis cupido satisfaciant, & vitæ humanæ secundum normam rectæ rationis egregia morum & honestatis præcepta præscribant. Hæc certè à Diabo-

Diabolo, qui pater est mendacij & infestissimus honestatis hostis, proficisci non potuerunt; sed à rectâ ratione & lumine naturæ, quod etiam in non renatis post lapsum residuum esse agnoscit Apostolus Rom. 1. & 2. ubi ipsum lumen naturæ manifestationem non diabolicam, sed divinam appellat. Quis ergo Ethnicorum libros sine ullâ exceptione damnandos, aut manibus Christianorum prorsus eximendos esse judicabit: adeo ut homini Christiano non liceat ex ijs haurire, quicquid veritati & rectæ rationi congruit? Contrarium certè suis svadet Theſſalonicenſibus Paulus 1. Theſ. 5. 21. *Omnia probate, quod bonum est tenete.* Sic Isocrates in Paræneſi ad Dæmonicum, *Sicut apes, inquit, omnibus quidem insidere floſculis, de ſingulis autem utilia carpere videmus: sic eruditionis comparandæ studiosos nullius rei esse rudes sed undiq; utilia colligere decet.* Prætereâ constat Moſen eruditum esse in omni ſapientiâ Ægyptiorum. Act. 7. 22. Danielem cum ſocijs in literis & lingvis Chaldæorum. Dan. 1. 4. Ad hæc ignominia sibi non duxit Paulus in epistolis ſuis allegare testimonia gentilium: Epimenidis Tit. 1. 12. Menandri 1. Cor. 15. 33. Ex quibus omnibus lectionem librorum Ethnicorum Christianis licitam esse concludimus, modo in ſcriptis eorum pervolvendis adſit ſobrietas: ne omnia, quæcunq; à gentilibus tradita ſunt, citra delectum recipiamus, aut notitiam noſtram in eorum ſcriptis unicè fundari exiſtimeamus; sed ut utilia ab inutilibus & vera à falſis diſcernamus. Nam neq; Philoſophos Chriſtianos per omnia approbare tutum est; cum eos in meditationibus Philoſophicis non ſemper rem acu tetigisse conſtet. Cavendum etiam, ne cum neglectu Sacræ Scripturæ ſcriptis Ethnicorum invigilemus, aut eorum ſententias divinis

oraculis præferamus ; sed si in libris eorum aliquid occurrerit, quod verbo divino repugnat, id indè omninò emendemus. Major enim nobis esse debet Scripturæ Sacræ authoritas, quam omnis ingenij humani sagacitas.

II. Theorema Logicum.

Non omnis propositio Syllogistica, in quâ particula negans immediatè copulæ præmittitur, negativa judicari debet.

Propositio negativa Logicis dicitur: cujus vinculum negatur, vel: in quâ integrum prædicatum à subjecto removetur. Monent autem Logici in propositione negativâ particulam negantem convenienti loco collocandam esse: & prætereà accuratè observandum, ne ejus negatio aliundè impediatur. Quod imprimis contingit in propositionibus; ubi duæ particulæ negativæ, in eundem cadentes terminum, apud Latinos vim habent affirmandi, eò quod una alteram impediat. Deindè requiritur ad veram negationem, ut particula negans copulam propositionis afficiat & totum prædicatum à subjecto removeat, Quod fit, cum illa toti propositioni præmittitur, in signo universalis, *nullus*, vel alijs æquipollentibus: aut immediatè præponitur copulæ, vel verbo in quo latet copula. Secùs particula negans collocata post signum ante subjectum, aut post copulam ante prædicatum, propositionem non reddit negantem sed infinitè affirmantem, quæ à negationibus accuratè est distingvenda. Licet enim propositio negans & infinitè affirmans in multis idem significant; aut saltem discrimen earum in aliquibus exemplis non sit adeò evidens

dens : tamen illæ sine jacturâ veritatis semper confundî nequeunt. His majoris evidentiæ gratiâ præmissis, porrò notandum ratione affirmationis & negationis non semper eandem esse rationem propositionum in Syllogismo & extra Syllogismum. Dantur enim quandoq; in Syllogismo propositiones affirmantes, quæ extra Syllogismum sunt negantes: adeò ut etiam negativa particula immediatè copulæ præmissa semper in Syllogismo propositionem negantem non efficiat, ut v. g. hæc propositio : *Judei non credunt*, absolutè & extra Syllogismum est negans ; sed Syllogismo hunc in modum inclusa : *Quicumq; non credunt, damnantur. Judei non credunt. E. Judei damnantur*, eadem propositio est infinite affirmans: quod apparet ex conclusione affirmatâ quæ inferri legitimè nequit, nisi ex utrâq; præmissarum affirmatâ. Sicut ergò terminus, *non credunt*, in subjecto majoris est infinite affirmans : sic erit etiam in minori; & per consequens non reddit eam negantem, sed relinquit infinite affirmantem. Particula enim negativa, quæ copulæ præponitur, in ejusmodi Syllogismorum assumptionibus, non afficit copulam, sed ad prædicatum pertinet, quia est pars medij termini,

III. Theorema Metaphysicum.

Entis conceptus in ordine ad substantiam & Accidens non est equivocus, nec univocus, sed analogus.

Conceptus Entis est vel objectivus; estq; nihil aliud quam ipsa res prout intellectui obijcitur: vel formalis;

qui est forma vel species rei in mente hærens & rem extra intellectum constitutam intellectui repræsentans. Talem autem Entis conceptum verè unum & ab inferioribus præcisum esse præsupponimus. Nam non solum Ens in præciso suo conceptu unâ definitione explicatur: sed etiam quivis experitur se audito vocabulo, *Ens*, non concipere statim ens per se subsistens, aut alteri inhærens, sed aliquid tale, in quo hæc inter se conveniunt. Cæterùm illa convenientia substantiæ & Accidentis non in solâ, nominis communione consistit, & per consequens ille conceptus non est æquivocus. Æquivoca enim, voce propriè acceptâ, solum nomen commune habent, citra identitatem definitionis & essentialiæ. Accidenti autem præter nomen ipsa etiam definitio Entis competit; quia Accidens veram habet essentialiæ & actiones eandem concomitantes. Deindè conceptus ille univocus esse nequit. Ad veram enim univocationem requiritur, ut species æquè primò participant de essentialiæ generis. At Ens inæqualiter essentialiæ Substantiæ & Accidenti communicat; illi quidem primariò: huic verò secundariò. Inæqualitas autem illa in hoc consistit: quod quanquam Accidens sit verè Ens, ut modò dictum, tamen essentialiæ Accidentis ab essentialiæ Substantiæ dependet, eamq; prærequirit: adeò ut ne declarari quidem possit commodè, nisi per habitudinem ad illam. Relinquitur ergo conceptus Entis in respectu ad substantiam & Accidens esse Analogum, analogiâ non proportionis, quæ cum æquivocatione consilio factâ coincidit; sed attributionis, quæ ita essentialiæ communem in analogatis requirit, ut illa uni conveniat primariò & alteri secundariò. Observandum autem analogiam non consistere in nudâ in-

æqua-

æquali specierum dignitate; quia vel nulla, vel paritè
sunt genera, quorum species per omnia æquali gaudent
perfectiõne: Sed in inæqualitate ordinis & dependen-
tiâ, ita ut essentia generis uni communicetur prius, alte-
ri posterius & quidem dependenter ab alio. Eam enim
ob causam animal respectu hominis & muscæ est ge-
nus univoecum; quod licet musca non sit ejusdem di-
gnitatis cum homine: tamen illa ab hoc non depen-
det, nec ad suam essentiam hujus essentiam prærequi-
rit. Accidens autem à Substantiâ dependet, non so-
lùm in quantum est Accidens, sed etiam in quantum
est Ens: adeò ut extra eam nec produci, nec conser-
vari possit. Nam esse Accidens & per se subsistere,
contradictionem implicant. Undè sequitur essentiam
primariò competere substantiæ & secundariò Acciden-
ti, atq; ita Ens illis tribui Analogicè.

IV. Theorema Pneuma- ticum.

*Anima immortalitas lumine naturæ quodammo-
dò cognoscitur.*

Ex sacris literis & lumine gratiæ manifestè constat
animam humanam simul cum corpore non interire:
adeò ut id jam probatione non egeat. Verùm an i-
dem ex principijs naturæ doceri possit, jam disquiri-
mus. Certum est saniores Ethnicos multa de animæ
immortalitate disseruisse: cujus rei evidentissima &
elegantissima paganorum testimonia passim apud au-
thores extant. Testatur autem Cic. Quæst. Tusc. l. i.
Pherecidem Syrum, quod literis extet, primùm fuisse,
qui animos hominum sempiternos esse dixerit; & dein-
dè di-

de discipulum ejus Pythagoram hanc sententiam fovisse. Verba Socratis ad Calliclem : *homines quicunq; vitam suam pie justeq; exegerunt, & ea defuncti in beatorum insulas proficiuntur, ibi omnis mali expertes in summâ felicitate vivunt.* Memoratu digna est sententia Senecæ: *Intrepidus horam illam decretoriam prospice, non est animo suprema, sed corpori. Dies iste quem tanquam extremum reformidas, aeterni natalis est.* Cic. in Cat. maj. hunc in modum exclamat: *O præclarum diem cum ad illud divinum animorum concilium caturus proficiscar, & cum ex hac turbâ & colluvione discedam.* Rationes autem præcipuæ, quibus sententia de immortalitate animæ naturæ ductu propugnatur, petuntur tum à justitiâ Dei, tum ab ipsius animæ humanæ origine & operationibus. Cum enim anima ratione suæ originis & operationum propriarum (puta intellectiōnis & volitionis) à corpore non dependeat: sequitur eam neq; ratione essentiæ ab hoc dependere (nam modus operandi sequitur modum essendi) sed à corpore separabilem adeoq; immortalem esse. Hæc & alia complura argumenta Platonem, ut animas immortales esse crederet, permoverunt, teste Cic. Quæst. Tusc. l. 1: ubi inquit *Platonem tot rationes pro confirmandâ hac sententiâ attulisse, ut velle cæteris, sibi certè persuasisse videretur.* Multis tamen hæc non apodictica sed probabilia videbantur, ut clarum est ex verbis Antonij; qui fatetur *se sæpius evoluisse librum Platonis de Animo: sed nescio quomodo, inquit, dum lego, assentior: cum posui librum & mecum ipse de immortalitate animorum capi cogitare, omnis illa assensio elabitur.* Sic Theombrotus cum legisset eundem librum Platonis, probabat quidem dum legit, statim tamen vacillabat iterum: & tandem ut re ipsâ experiretur, verane essent

quæ docuerat Plato, de muro se precipitando mortem sibi conscivit. Imò ipse Cicero, licet l. c. dicat sibi nihil occurrere, cur non Platonis & Pythagoræ sententia vera sit: tamen non nunquam vacillare videtur, ut videre est ex Cat. maj. ubi in hæc verba erumpit: Si in hoc erro, quod animos hominum immortales esse credam, libenter erro: nec mihi hunc errorem, quo delector, dum vivo, extorqueri volo.

V. Theorema Physicum.

Gravia deorsum & levia sursum principaliter & proximè moventur à formâ suâ substantiali per gravitatem & levitatem efficaci.

Interpres Aristotelis magnoperè se hic torquent, & nonnulli ad generans: alij ad removens impedimentum: quidam etiam ad medium confugiunt, nullum motus hujus principium internum, sed externum agnoscentes. Verum enim vero cum hic motus gravium & levium corporum, non sit violentus sed naturalis: à principio aliquo interno eum proficisci necesse est. Hoc enim est proprium rerum naturalium, in se habere motus sui naturalis principium. Præterea quia motus gravium & levium est effectus actu existens; & quidem talis, cujus tota essentia consistit in successione: necessariò requirit causam principalem actu existentem, quâ sublatâ ipse etiam tollitur. Hæc autem causa alia assignari nequit, quam ipsorum corporum forma essentialis, quæ sola, hunc motum principaliter efficiens, eidem coexistit. Id quod ajunt, gravibus & levibus virtutem motricem à generante esse

communicatam, quæ tanquam instrumentum genitoris gravia & levia movet: leve est. Virtus enim illa motrix à generante corporibus impressa, nulla est præter formam qualitatibus motricibus, gravitate & levitate, instructam, quam à genitore introductam esse non inficiamur. Undè porro sequitur hunc motum à genitore, tanquam à causâ remotâ proficisci. Cum enim corpora à genitore habeant, ut sint gravia & levia: non negandum ea ab ipso, ut ab agente remoto, moveri: quia causâ causæ est etiam causâ causati; & qui dedit formam, dedit quoq; consequentia formam. Quod autem hic motus causæ procreanti principaliter & proximè non sit adscribendus, vel hinc apparet: quod ad eum illius vel existentia, vel præsentia localis non requiritur. Sic etiam sequeretur nullum animal moveri à se principaliter; quia à genitoribus omnia virtutem motricem acceperunt: imò sequeretur nullum corpus naturale actionis suæ, quæcunque tandem ea sit, principalem esse causam, cum omnia actionum suarum principia à procreantibus habeant. Medium & removens impedimentum hie causæ principalis rationem obtinere nequeunt; quia illud gravia & levia non movet, nisi prius ab ijs motum fuerit: hoc verò ad motum nihil præter impedimenti, quo corpora detinebantur, remotionem confert: quâ factâ gravia deorsum & levia sursum suâ naturâ à principio interno feruntur.

VI. Theorema Ethicum.

Affectus, quâ tales, moraliter mali non sunt, sed quatenus à præscriptorectæ rationis exorbitant.

Cum

Cum affectus communiter flatuantur objectum virtutis moralis, non injuriã quãri solet ab Ethicis, quomodo in genere morum se habeant, h, e, an omnes affectus moraliter mali sint eamq; ob causã simpliciter damnandi? Affirmativam tenent Stoici; quanquam hic verbis magis quam sensu à Peripateticis dissidere videantur. Ubi enim hi per affectus simpliciter intelligunt motus appetitus sensitivi, prout in se spectantur: ibi illi eas tantum motiones affectuum nomine dignas judicant, quæ jugum rectæ rationis excutiant, ut id aperte testatur Seneca: *Si ira modum adhiberi sibi patitur, alio nomine appellanda est: desinit ira esse, quam effrenatam indomitamq; intelligo.* Sic Zeno perturbationem vocat, *immodicum animi impetum.* Apollodorus in Moralib. Sapientem non dolore capiendum judicat, quod illa ægritudo sit *animi, ratione aduersante, contractio*, ut testis est Diog. Laert. in vitã Zenonis. Sed quicquid sit de sententiã Stoicorum, certum est affectus in se consideratos, moraliter neq; bonos neq; malos esse; cum nihil aliud sint quam simplices & nudæ animi motiones, quibus appetitus sensitivus à natura ad conservationem animalis armatus & instructus est. Bonitas autem & malitia moralis illis accidit, quatenus vel ductum rectæ rationis sequuntur: vel ejus imperium detrectant eamq; antevertunt. Id docet Arist. dum 2. Eth. 5. *hominem propter affectus neq; laudari neq; vituperari ait.* Et D. August. *Non queritur, inquit, utrum animus irascatur, sed quare irascatur? nec utrum sit tristis, sed undè sit tristis? nec utrum timeat, sed quid timeat? Irasci enim peccanti ut corrigatur: contristari afflicto, ut liberetur: periclitanti timere, ne pereat, nescio utrum quisquam sanã consideratione reprehendat.* Imò nulla est vita sine aliquã motione; nam indignus humana societate videtur ille, qui nullis

movetur affectibus, h, e, qui nemini irascitur, neminem
 amat, nihil timet, &c. Hinc ipsos etiam Stoicos cer-
 tum est non ità instar lapidis ad omnes casus induruis-
 se, ut non vel levissimè commoverentur. Tradit enim
 Illustrius lib. de Philosophis, quomodò, cum Zeno di-
 cere soletet, in sapientem non cadere mærorem: hu-
 jus dicti constantiam experiri volens rex Antigonus, sub-
 ornaverit quendam, qui falsò ei nunciaret, agros ipsius ab
 hostibus direptos, & uxorem cum liberis abductam. Cum
 autem eum vultu dejecto mæstum animadvertisset: vi-
 desne, inquit, divitias non esse ex his rebus, quibus neu-
 tram in partem moveri debeamus. Constat denique
 ex sacris literis ipsum Salvatorem, qui omnis malitiæ
 moralis expers fuit, non tamen ab omni perturbatio-
 ne vacuum fuisse. Nam ipsum morte Lazari tristatum
 Joh. 11. Successu Evangelij lætatum esse legimus. Luc.
 10. &c. Undè apparet affectus simpliciter non esse da-
 mnandos; si modò excipiantur non nulli, quorum ipsa no-
 mina vitium & pravitatem implicant, ut invidia, ἐπιφρο-
 νησία, &c. Hi enim non nudi sunt affectus, sed conjuncti
 cum circumstantijs ex quibus malitia moralis dependet.

VII. Theorema Politicum.

*Judex semper quidem secundum acta & probata,
 nunquam tamen contra conscientiam judicabit.*

Mota est hæc controversia & in dubium vocata cum
 ab antiquis, tum à recentioribus Politicis; quorum alij
 judicem acta & probata, neglectâ conscientiâ, sequi
 debere contendunt: alij conscientiam neutiquam læ-
 dendam esse asserunt. Cum autem utraq; sententia
 suos, eosq; celebres habeat propugnatores & fautores,
 ponderosissimis rationibus instructos: difficile judicatu
 vide-

videtur, utri parti adhærendum. Imprimis autem requirit id munus judicis, ut rationem juris veluti normam quandam in omni lite dirimendam sequatur & legem dextrè secundum legislatoris mentem interpretetur, nec ex suo arbitrio, posthabito legum tenore, sententiam ferat; nam sic optimè intra officij sui limites continetur. Deut. 17. 11. Si autem ipsi liceret allegata & probata negligere, & nullâ habitâ ratione probationum aut testium, quidvis decernere & statuere, sequerentur hinc maxima incommoda & judiciorum perversiones: dum iniqui iudices facilè condemnarent innocentes, & nocentes sub prætextu privatæ conscientiæ absolverent. Sic etiam per libidinem judicis omnis accusatio & defensio enervaretur, & nullus innocentiam præsidium in testibus haberet; cum tamen ipse Deus in re dubiâ testes produci velit. Deut. 17. v. 6. Ubi verò talis se obtulerit casus, ut iudici ex *avroqia* aut alijs indubitatis argumentis certissimè constet probationes veri speciem mentiri & reipsâ veritati adversas esse: ibi contra conscientiam & ipsam rei veritatem innocens à iudice non est condemnandus. Hoc enim pugnat cum expresso Dei interdictione, Exod. 23. 2. *Non acquiesces plurimorum sententiæ, ut à vero devies.* & v. 7. *Insontem & iustum non occides, quia aversor impium.* Qui verò secundum acta & probata condemnat eum, quem novit esse innocentem: is utiq; iustum occidit, adeoq; istam legem Domini transgreditur. Meissn. Ph. Sob. p. 3. 5. 2. c. 5. Q. 4. Pugnat etiam hoc cum justitiâ & veritate. Nam non licet ullâ in re justitiæ aut veritati adversari; quarum tamen utraq; violatur, si ullâ in causâ majoris æstimatur publica probatio, quam explorata rei veritas. Brochm. de Mag. Pol. casu consc. 9.

Pugnat deniq; cum viri boni officio. Nihil enim magis alienum est à viro bono, quam contra conscientiam, hoc est certissimam ejus rei scientiam, quæ in animo ejus versatur, judicare. Cum ergo judex ex privatâ sententia & pro lubitu autoritate judiciariâ neminem condemnare aut absolvere; nec in tali casu iniquam sententiam contra conscientiam ferre debeat: si testes à perjurio dehortando, & de loco, tempore atq; alijs circumstantijs percontando, & reliquis hujusmodi medijs, quibus res ignota in lucem proferri solet, nihil profecerit, aut probationes falsitatis convincere potuerit: tutissimum videtur officium judicis deponere & testis partes suscipere, ut sic parti innocenti suo testimonio adesse queat; cum ipsi non sit concessum simultestis & judicis officio fungi.

V I R U M

Eruditione & virtute, summis vitæ humanae ornamentis maximè conspicuum,

DN. JOHANNEM LAUR. CARLANDRUM, Philosophiæ Candidatum laudatissimum, Scholæ Neo Carlebyensis in Bothnia Orientali Rectorem solertissimum, fautorem & amicum meum certissimum, pro summis in Philosophiâ honoribus disputaturum, hoc Syllogismo metrico honorare volui

Asfiduos semper comitantur digna labores
Præmia, virtutem gloria certa manet,
Quos Tu **CARLANDER** tolerasti sponte labores,
Novit Aboa satis, novit & Upsalia.

Ergo

*Ergo ter faustis avibus jam suscipe laurum,
Quam Tibi pro meritis necesse Apollo. Vale.*

L. Mq.

ANDREAS THURONIUS

Phys. & Log. Prof. ordin.

EN tibi, CARLANDER, prodest sudasse per artes:
Differis egregie celso de ponte cathedræ.
Justa igitur dantur vigilis stipendia curæ,
Atq; tibi meritæ veniunt encomia famæ.
Gratulor ergo tibi, patriæ decus atq; Dearum!
Hunc juvet inceptum melior fortuna laborem.

*Ita l. mq. licet rudi Minervâ Sym-
patriotæ suo congratulari
voluit*

MATTHIAS J. MATHESIUS.

CARlepolitana Reclor præfixe juventæ
Egregium Phoebi Pieridumq; decus;
Quas referam laudes aut quæ præconia dicam,
Ut celebrem celsum quem petis arte gradum.
Vicisti omnigenos infractâ mente labores,
Nec piguit curæ tædia multa pati.

Inge-

Ingenuas animi clausisti in pectore dotes

*Quod juvenem decoret promoveatq; tenes,
His meritis (inquam) meritis in Pallada claris,*

Censuris merito dignus honore novo.

Pramia digna feres, tua dum juvenilia lauro

Tempora Apollineâ vinciat ipse manu.

Ergo suum plaudens foveat modò Bothnia civem,

Carlepolis fidum nacta juventa ducem.

Nos quoq; successum gratamur Sympatriotæ

Felicem, Divûm quisq; precamur opem.

Sympatriotæ suo hæcce festi-
nanter dedit

GABRIEL E. FORTELIUS

Bothn.

